

ŽIVOTOPIS

Pan Pavel Wessely se narodil 28. 7. 1941 ve smíšené česko-německé rodině na pomezí Nového Jičína a Žiliny. V šestičlenné rodině zde prožíval dětství a mládí spolu se dvěma bratry a sestrou. Během války zůstávala matka s dětmi u svých rodičů v nedaleké Ženklově. Dědeček byl vyučen krejčím a měl malé hospodářství, kde všichni vypomáhali. V padesátých letech odmítl vstoupit do JZD a pole mu sebrali.

Otec před válkou pracoval v obchodě s látkami, největším svého druhu v celé monarchii, ovládal proto češtinu, němčinu i maďarštinu. Sloužil v prvorepublikové armádě u jezdeckta, ale jako příslušník německé národnosti musel narukovat na frontu, kde utrpěl vážné zranění a následnou amputaci pravé ruky. Po návratu už své zaměstnání vykonávat nemohl, pracoval jako pekařský pomocník a vrátný.

Otcův tatínek byl zaměstnán v kloboučnické továrně Hückel, byl registrovaným antifašistou, ale v r. 1948 následoval do Německa své čtyři nuceně vysídlené dcery, protože syn by se o své rodiče nemohl postarat. Ten musel živit početnou rodinu, jeho manželka se starala o děti, ale i ona si musela sehnat práci, a tak pro továrnu klobouků přejmenovanou po válce na Tonak stříhala doma králíčí kožky. Manželovi také pomáhala udržovat písemné kontakty s příbuznými, kteří museli město opustit.

Po válce se německy mluvit nesmělo, rodnou řeč otce pan Pavel Wessely proto postupně zapomněl. Němčina nemohla být zařazena ani do studia na střední škole. Snažil se tedy později porozumět tomu, co se děje, poslechem Svobodné Evropy a sledováním vídeňské televize, antény si sám sestrojil. Tak se zdokonaloval v němčině a uplatnil ji díky svému koníčku, sborovému zpěvu, při zahraničních zájezdech s novojičínským pěveckým sborem Ondráš. Získal nové přátele v cizině a díky jednomu z nich i pozvání k třítydennímu pobytu v NDR, kde se mu podařilo si němčinu konečně plně osvojit.

Po základní škole v Žilině nastoupil na nově otevřenou strojní průmyslovou školu v Kopřivnici. Vojenskou službu vykonával ve Strašicích, kam byli umísťováni politicky nespolehliví vojáci. Po návratu založil rodinu a pracoval ve vývojovém oddělení podniku Autopal na konstrukci svítilen a mlhovek. Často byl vyzván ke vstupu do KSČ, ale přihlášku nikdy nepodepsal. Nemohl pokračovat ve studiu na VŠ a to nebylo umožněno ani jeho dětem. Po listopadové revoluci dostal v podniku převzatém firmou Ford výhodnou pracovní nabídku, kterou nakonec po dlouhém váhání odmítl, a nechal se přesvědčit, aby pracoval pro své město v úřadu starosty.

Stal se tak v r. 1994 prvním starostou po II. světové válce, který byl rodákem z Nového Jičína. Během desíti let ve funkci starosty a později místostarosty usiloval o zvelebení města, jeho památkovou obnovu a také o zlepšení dopravní situace výstavbou kruhových objezdů. Jeho mnohaletá práce byla odměněna udělením čestného občanství města Nový Jičín za ochranu památek, znovuobjevování významných osobností města a celoživotní aktivity při zviditelnění města doma i v zahraničí.

O zachování historické paměti usiloval též v Klubu rodáků, kde 17 let působil jako jeho předseda. Vždy si velmi vážil skutečnosti, že jeho rodina nemusela město opustit, a měl proto hluboké porozumění pro bývalé rodáky, kteří se vraceli, aby poznali své kořeny. Budoval mosty mezi českou a německou stranou, za což byl oceněn pamětní medailí města Ludwigsburgu, které už v roce 1950 vstoupilo do historie Evropy jako první s myšlenkou navázat partnerství s městem dříve znepřátelené strany.

Jako starosta byl za Nový Jičín v r. 1995 pozván do Ludwigsburgu na setkání partnerských měst. Tak se začaly navazovat první kontakty a od té doby dobré vztahy stále pokračují. Úspěšné úsilí o komunikaci a usmíření dokládá i dlouholeté přátelství s novojičínským rodákem Maxem Mannheimerem přeživším holocaust, které potvrdilo jejich pravdivé poznání, že válka nebyla černobílá a že mezi jejími oběťmi spolu s Čechy a Židy byli také Němci.

V Klubu rodáků se pan Pavel Wessely angažuje neúnavně i v důchodovém věku a své poznání a zkušenosti ochotně předává i mladším generacím.